

— Но това не е правило, това е насилствие святѣй-
шій отецъ.

— Святѣйшій отецъ нѣма сила за да може да въспре
сѣдлещето отъ да продължава дѣлото си за насъ пра-
восѣдието е най святѣйшій отецъ.

Четирнадесять цѣли часа държа сѣдебното изслѣдува-
ніе връхъ тѣзи калугерици, и ся откри че въ сѣщата го-
дина друга една калугерица ся опитала да побѣгне отъ мѣ-
настыря съ любовника си. На 1848 една патрула отъ на-
родната стража олови предъ мѣнастырскыѣ врата едни ко-
ла, въ които бѣхъ двама челоувѣци, единый държеше на ко-
ленитѣ си еднѣ калугерица. Тя побѣгна и ся върна въ мѣ-
настыря, на който портите еще бѣхъ отворени. Единъ отъ
стражата, който отиде слѣдъ нея, когато мѣнастырскыѣ слу-
ги ѣ обиколихъ, чуль тѣзи думи: *Сега съмъ изгубенъ.*

Коя бѣше тя? Какво е станала?

Нищо не можеше сѣдлещето да открие. — Старицата
призна, че наистина беше ся случило едно таквозъ нѣщо,
но че тази бѣгачка сполучи пакъ да побѣгне. Само жѣки-
тѣ на сѣдлещето можехъ да направятъ тѣзи усорлица
калугерица да каже право за жадното скончаніе на тѣзи
нешастиница.

И защото провосѣдието разумъ че една голѣма часть
отъ тѣзи злодѣйства, сѣ произведеніе на мѣнастырскій ду-
ховникъ *святи отецъ* Исидоръ, заповѣда незабавно да за-
творятъ и него въ тъмница.

Въ туй време на нещастиа Варвара ся давахъ най-спаси-
телныѣ помощи, и тя день отъ день крепнеше и естест-
венно и нравственно. Не говореше вече думы неприличны
и постепенно придобиваше чувства.

Якинтъ спокойно чакаше благодатный онзи день, въ